

upa je uničena. Zlasti so vinogradi, ki imajo južno lego, in kjer je torej prej pognalo, naj več trpeli. Ljudstvo je močno potrto. Najstariši ljudje se ne spominjajo, da bi se kedaj toliko grozdja pokazalo kakor letos. Vsako oko je gnalo, in povsod je bil grozdič. Zdaj se s tem tolažim, da z nova požene trta in zopet nasadi plod. Preklesno še nij, ko bi inace ugodno leto bilo. Orehi so vsi pomrznoli. Koliko je drugemu sadnemu drevju škodil mrz, se še ne vidi. Po vinu nihče ne pita; zatorej tudi nij prave cene. Naši viničarji so v pretečeni zimi jako veliko zaslužili; kajti toliko se nij nikdar ragolilo in grobalo, kakor letos.

Od sv. Mohorja v Rodnah. (Odprto pismo) g. Slatinskemu „bürgermeistru“ J. O. Ker ste me javno neresnice dolžili, usojam si Vam tudi javno na znanje dati, da namreč nires 1. da bi bil jaz po Ločki vesi vaše občine podpisov za slovensko prošnjo beračil; kajti za dva naročena obrazca slov. prošnje je bilo v naših narodnih občinah podpisov več kakor zadosti, in jih ni bilo potrebno po vaši srenji beračiti. 2. Ravno tako popolnoma neresnično je, da bi bil jaz na miglje naših narodnih duhovnikov slov. prošnje podpisovati dajel. Da imamo mi narodno duhovščino, to je popolnoma naravno in nam ponos. Da pa so naše občine svojo narodno dolžnost storile, ter slov. prošnje po blagorodnem g. M. Hermanu državnemu zboru doposlane, duhovnikom še znano ni bilo, dokler niso v „Slov. Gospodarji“ brali. Vi g. Ogrizek zatajivši slovensko mater, ste z žandarji grozili, po katere bi bili v svoji navdušenosti telegrafirati dali. No, in toto svojo nemčursko gorečnost zapišite v častno knjigo svojega županstva! Na vsak način bi imeli žandarji preveč posla, če bi hoteli tiste prijemati in pred sodnijo goniti, ki bojo z c. k. pošte slovenske listine po Ločki vesi nosili. Martin Debeljak, slovenski kmet in občinski svetovalec.

Iz Radoslavca pri Malinedelji. Dne 22. marca izročili smo materi zemlji truplo umrlega Mariborskega gimnazijca Božidara Bezjaka. Po dolgi in mučni bolezni umrl je previden s sv. zakramenti za umirajoče. Rajni bil je rojen l. 1860. ter je začel obiskovati l. 1869. Malonedeljsko učilnico, kjer je s svojo bistro glavo prekosil vsikdar svoje součence. Uvidevši starši njegove vrle duševne zmožnosti, dajo ga v Mariborsko gimnazijo, kjer je istotako proučeval z izvrstnim uspehom. Koliko truda in drugih bridkosti si more zavžiti dijak ubožnih roditeljev, ve soditi le oni, koji si je to sam skuševal. Vendar Božidarova trdna volja in jekleni značaj premagal je junačko vse to tako, da je dospel v 8. razred. Polovico najtežavnjšega truda prebil in premagal je blagi mladenič in ko je začela svetitvi zvezda bolje bodočnosti, moral je v hladno gomilo! — Rajni bil je vseskozi naroden dijak, zato je izgubila majka Slovenija sina, na kojega bi še kdaj znala s po-

nosom kazati. Rajni počiva tik rajnega slavnega zgodovinarja g. Krempeljna na domačem pokopališči. Lehka naj mu je zemljica domača.

Od sv. Petra v Medvedovem selu. (Letina, požar.) Letina bode tukaj brž ko ne slaba, ker je slana uže veliko škode naredila. Trsje, katero je uže lepo gnalo, je pozeblo, le poznejše je ostalo, katero še ni zagnalo. Bog se usmili! Tako zdihujejo naši kmetje, ker so jih uže tri slabe zaporedne letine spravile na beraško palico. Ozimna vender lepo kaže, tudi koruzo smo uže posejali, Sadja pa ne bomo odveč imeli ker je močno pozeblo, le nekoliko jabelk, in hrušek še bode, če nas Vsemogočni pred večo uimo obvarje. Pa vsaj smo uže dosti ubogi, ker denarja ni dobiti, stroški so pa veliki. Edino zaupanje ki ga je stavil naš kmet, na „vino“ vzela mu je slana. Živine tudi ne moremo odveč rediti, ker smo pri travnikih slabi. Na veliko nedeljo bil je pri posestniku Jak. Novaku požar. Zatosil ga je 19-letni sin in 20letna sestra, ki sta pri hiši s ključem streljala, in ogenj nanj nosila: ključ počil in vrže ogenj na streho, in v pol uri je bila hiša upepeljena. Posestnik ni bil zavarovan.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Nekaj čez 23 milijonov zahteva vojni minister za vojaštvo v Hercegovini pa magjarski poslanci mu hočejo 2 milijona odškrnuti. Tej magjarski skoposti se vse čudi, ker so do sedaj povsod preradodarni bili — Prvega maja bode pri vojaštvu veliko prememb oznanjenih, mnogo novih oficirjev bo imenovanih. Baron Dahlen v Sarajevu in minister Bylandt postaneta feldzeugmeistra. — Zavoljo pogorelega Ringtheatra, kder je blizu 500 ljudi strašno smrt našlo, začela je se pravda zoper one može, ki so vsled svoje nemarnosti nesrečo zakrivali, med zatoženci je tudi bivši župan mesta Dunajskega, vitez Newald. — V državnem zboru pridejo kmalu na dnevni red velevažne reči, zlasti nova colninska postava in novi obrtnijski red, ki namerava obrtnikom pomagati rane celiti, katerih jim je liberalna svoboda obrtnijska vsekala. — Slovenski poslanci predlagajo zaporedom prošnje za enakopravnost slovensčine. Nasprotnih je malo, dr. Foregger je 3 predložil, katere mu je poslala: Slatina, Poličane in Vitanje; temu se ni čuditi, kajti to so prava nemškutarska guezda. Slišati je, da bode zborovanje pred hinkoštni na več časa odloženo. Minister Pražak je poslal v Gradec ukaz, ki ima odpraviti vse opovire slovenskemu uradovanju pri sodnijah. Radovedni smo, kako se bode sedaj naš plem. Waser obnašal? Ljubljanski župan in liberalac Laschan je županstvo položil, ker slovenski prav ne zna in torej slovenske večine v mestnem zastopu ne bi mogel razumevati. Sedaj dobi Ljubljana kmalu tudi slovenskega župana.

Živela! — Česki veliki posestniki liberalci uvidevši, da propadnejo, sklenoli so nič iti volit. Konservativci imajo toraj lahko delo in bodo volili barona Borutina. — V Innsbrucku so pri mestnih volitvah v 3. razredu zmagali konservativci. — Ogerski Slovenci se pa nič ne ganejo nikamor še, kakor da bi jih ne bilo. Magjarska sila je brezobzirna; davki pa so uže preveliki.

Vnanje države. Železni Bismark bo vendar stišal, kamor hoče, namreč do samotrtva s tobakom. Nemci so se branili pa večina je uže za Bismarkov tobak, ki bo precej drag. Država dobi baje tako više 200 milijonov mark novega dohodka. — Na Ruskem izganjajo Jude brezobzirno; v Baltiškem okrogu so Rusi razdjali 90 judovskih krčem, kder so Judi žganjico prodavali. Tudi zoper Nemce začenjajo razsajati, psujejo jih kuhinjske zoharje, ki vse nateknejo in se povsod najdejo, kder je kaj jestvin. Tako vsaj poroča „Tagespošta“, ki ima za takšne reči tanka ušesa. — Rumuni nečejo Avstriji pripoznati nobenega nadzorovanja Dunava, kolikor ga teče mimo Rumunske dežele. Turški sultan zbira vojakov, da bi v Egipt jih poslal in menda v Tripol v bližino Francozov, ki so Tunis pograbili. — Francoski Gambetta, ki je prvi v novej republiki sprožil preganjanje sv. katoliške Cerkve, je popolnem ob tla vržen; nima skoraj nobenega upliva več. — Severni Amerikanci začeli so Irce močno zagovarjati in tirjajo od Angležev pravice za ubogo potlačeno ljudstvo na Irskem. Angleže je to silno osupnilo. — Chilenci in Peruvijanci sklenoli so mir. Tepeni Peruvijanci zgubijo velik kos svoje dežele in morajo precejšnjo vojno odškodnino plačati.

Za poduk in kratek čas.

Iz Mostara v Metkovič.

III. Druzega dne večerko bil je zanimiv, muhamedanski sprevod. V nedeljo 26. januarja umrl je nenadoma pri obedu muhamedanski bogataš Hafiz-Paša, sin slaboglasnega krvnika Ali Paše Rizvaubega, nekdanjega zlobnega mostarskega vezira, ki je bil l. 1850 v Banjiluki od Omer-Paše, vezira Sarajevskega, po prestanih velikih mukah usmrten. Paša Rizvaubegovič je umrl opoludne, zadet od mrtvouda; ob štirih je bil že pokop, kterega so se tudi avstrijski časniki in vojaki vdeležili, ker je bil umrl mož višji turški oficir. Vršilo se je vse hitro, prav po muhamedanskem zakonu.

Kedar namreč muhamedan umira, pripravi se topla voda, da se po smrti telo takoj umije. Na to se zamašijo ušesa in nosnice z volno in truplo se obleče v najlepšo obleko, ter položi v odprto škrinjico. Kmalu potem nesó prijatelji in sorodniki mrliča na pokopališče, kder ga vzemó iz sarkofaga in ga položé v 2 do 3 sežje globoko gomilo, ter ga pokrijejo z desko in na njo na-

valijo zemlje. Ko je mrlič zakopan, opravi duhovnik molitve in gre ritanski nazaj, ponavljajoč korka, korkmago — ne boj se, ne plaši se. Muhamedani namreč mislijo, da pride k mrliču angel pa satan in govorita z njim po načinu sodniškem. Kdor zmaga, angel ali satan, temu pripada umrl. Zato tolaži hodža mrliča, naj se ne boji satana.

V nedeljo 26. januarja obhajali so Srbi veliki praznik, god svojega najslavnejšega svetnika Save, prvega metropolita pravoslavne Bosne in Hercegovine, moža, ki je bil od roda kraljevskega Nemanje. Že v soboto večer vibrale so na vseh srbskih hišah ogromne in manjše trobojnice. V nedeljo so se vršile v cerkvi različne slovesnosti, h katerim so morali ves dragi dopoldan zvonovi popevati, da so se mi že njih jeziki usmilili.

Res! priznavati gre, da je pravoslavna božja služba nekako ponosita, zavita, bogata, bleskoičajna in hrupna; ali nič ni manj resnična prikazen, da v pravoslavni cerkvi ni one dostojnosti, one veličastnosti, ni one pobožnosti, ni zbranosti in priprostosti, ki v katoliški cerkvi zagreje in skrivnostno a čutno povzdigne duh in srce nad pozemeljsko rušo. Srbi stojé v hramu božjem drveno, zaspano, brez pravega posla, le kedar se pop prekriža, „prekrstijo“ se tudi verniki. Da bi kdo kakor že bodi molil, nisem nikdar opazil, da sem imel večkrat priložnost, podučiti se v tem obziru. Rad podpišem sodbo duhovitega francoza de Maistre o grško-iztočnej cerkvi, ki piše nekako tako le: „Grška cerkva“ hrani z malim izjemkom skoro vse razodete resnice katoliške cerkve; ali evangeljskega duha nima; ima vse zakramente, a nima milosti, ktero delijo zakramenti. Hierarhijo imajo, a je brez veljavnosti. Duhovništvo je malovredno in pogrezneno v nedopovedljivo nevednost. Jaz vsaj ne poznam nobenega razločka med popom in navadno piščalko. Oba pojeta in to je vse. Tako obsoja pravoslavne „hriščane“ vrli pisatelj, ki je učenemu svetu znan po svojih duhovitih spisih, v kterih zagovarja katoliško cerkvo proti raznim napadom in jo hvali kot edino stalno podlogo pravej omiki in kot edini nepremakljivi steber evropskim državam.

Dr. Napotnik.

Smešnica 17. „Kako pa je z' očmi ljuba botra?“ „Oj, prav hudo.“ „No, ali niste mojega sveta bogali, oči vsaki dan z'žganico umiti?“ „Da poskušala sem, pa kaj, poslušajte, je res čudovito — jaz te dišave ne morem čez usta više gori spraviti.“

F. Marinič.

Razne stvari.

(Mariborska žitavnica) priredila je pušico v nabiranje darov za „Narodni dom“. Zrno do zrna pogača, krajcar do krajcarja — palača!